

Enfärgad brandsvampbagge

Klass: Insecta (egentliga insekter), **Ordning:** Coleoptera (skalbaggar), **Familj:** Biphyllidae (dynsvampbaggar), **Släkte:** *Diplocoelus*, **Art:** *Diplocoelus fagi* - enfärgad brandsvampbagge (Chevrolat, 1837) **Synonymer:**

Kännetecken

En brun, c:a 3 mm lång skalbagge vars kropp är beklädd med en tydlig, tät behåring som bildar längstrimor på täckvingarna. På vardera sida av halssköldens finns en otydlig och två tydliga längsfårar. Antennernas tre sista leder är breda och bildar en tydlig klubba.

Utbredning och status

Känd från Småland, Öland, Östergötland, Närke, Södermanland, Uppland och Västmanland. Lokalt kan arten vara tämligen allmän i bestånd med gamla lindar runt Mälaren. Arten är även påträffad i Norge och Danmark samt i Mellan- och Sydeuropa.

Ekologi

Larvutvecklingen sker olika arter av kärnsvampar i svampangripen bark av lövträd, i främst nyligen död bark av lind angripen av linddyna (*Biscogniauxia cinereolilacina*). Arten är även påträffad på flera andra trädslag som bok, ek, avenbok och sälg varför den även tycks utnyttja andra svamparter som föda. Arten har en ettårig larvutveckling. Den övervintrar mest som fullstor larv, för att sedan på våren lämna barken och förpupa sig i marken. Den fullbildade skalbaggen kläcks på försommaren, och kan sedan påträffas under en stor del av sommarhalvåret i anslutning till svamparna.

Hot

Arten är genom sin mycket lokala utbredning och sitt specialiserade levnadssätt hotad av risken för kontinuitetsbrott i substrattillgången på de lokaler där den förekommer. Antalet lokaler med grova lindar har förmodligen minskat under hela 1900-talet. Detta gäller främst lindar som står i öppna hagmarksmiljöer. Städdivern, bl.a. frammanad av EU-reglerna för ekonomiskt understöd till denna naturtyp, gör dessutom att nedfallna grova grenar och stamdelar av lind forslas bort.

Åtgärder

Allt bör göras för att spara de gamla lindarna, främst i Mälardalen. Både denna och flera andra rödlistade arter med mycket begränsad utbredning i norra Europa behöver dessa träd för att överleva. Det är även viktigt att nedfallna grenar och stamdelar får ligga kvar på lokalen. Om dessa hindrar utnyttjandet av marken kan de fraktas åt sidan och sparas på solbelysta platser i närheten. Man bör likaså försöka kartlägga i vilket utsträckning denna art även kan överleva på andra trädslag.

Naturvård

Åtgärdsprogram: Fastställt

Litteratur

- Baranowski, R. 1980. Några bidrag till kännedomen om coleopterfaunan vid nedre Dalälven. 2. *Ent. Tidskr.* 101: 36.
- Jansson, A. 1921. Coleopterologiska bidrag. 6. *Ent. Tidskr.* 42: 200.
- Lundblad, O. 1950. Några skalbaggsfynd från Öland. *Ent. Tidskr.* 71: 72.
- Palm, T. 1954. Anteckningar om svenska skalbaggar. IX. *Ent. Tidskr.* 77: 24–25.
- Palm, T. 1956. En skalbaggsbiocönos i lind. *Ent. Tidskr.* 79: 29–39.
- Palm, T. 1959. Die Holz- und Ridenkäfer der süd- und mittelschwedischen Laubbäume. *Opusc. Ent. Suppl.* XVI: 262–263.

Författare

Bengt Ehnström 1999. © ArtDatabanken, SLU 2006.